

Caracterizarea personajului Lefter Popescu din opera Doua loturi scrisa de I. L. Caragiale-a treia parte

Imputari amare de neglijenta, de indiferenta, de imprudenta! cand are cineva hartii de valoare asa de mare, nu le lasa sa se tariaie astfel de colo pana colo... Trebuie sa fie cineva prea sec! (...) D. Lefter parca n-a auzit nimic; bate toba incetinel cu dестele pe marmura mesii".

Discrepanta existenta intre scenariile pe care si le face personajul in legatura cu anumite fapte si actiunile ca atare, reprezinta o noua dovada a slabiciunii caracterului sau, a inertiei in care se complace. Luptele lui se con-suma in gand, in fapta nu gaseste niciodata forta necesara. Relevante pentru acest aspect sunt doua episoade: ultima incercare de a trata cu chivutele in problema jachetei, cand chivutele il "dau tava pan' noroi", si momentul inaintarii demisiei, moment ce ar fi anulat toate frustrarile mai mult sau mai putin motivat acumulate din cauza "turbatidui", cand vitejia personajului, de om caruia i-a suras in sfarsit norocul, se rezuma la subtilul, chiar daca apasat, "domnule Georgescu".

Ultima iesire, paroxistica acum, o are cand afla ca biletele sunt "viceversa". Criza este direct proportionala cu lungul drum strabatut de la inertie la speranta, dar nu si la actiuni echilibrate. Lui Lefter Popescu zeul Noroc i-a jucat o farsa tocmai pentru ca este o prada usoara.

In privinta finalului, putem sa-l vedem pe eroul nostru ajuns un batranel cu nervii iremediabil zdruncinati - comoda imagine oferita ironic de autor -, dar, tot asa de bine putem sa ni-l inchipuim recazand in inertie, cu lectia bine invatata ca zodiile nu se schimba. Sau putem sa ni-1 imaginam, dupa o perioada de convalescenta, un alt om, mai hotarat sa-si foloseasca sansele. Sau... Ca doar autorul ne spune clar: "prefer sa va spun drept: dupa scan-dalul de la bancher, nu stiu ce s-a mai intamplat cu eroul meu si cu madam ' Popescu".